

Svět DOBRA

Když jsem došel na konec chodby, z venku se na mě smála zeleň nevidané jasnosti. Chvilí jsem jen postával a pozoroval tu krásu. Postupně se ze zeleně začaly klubat další barvy. Žlutá, červená, modrá.

Ach, tak toto je ten Svět, pomyslel jsem si a v ten okamžik jsem byl moc rád, že mě na toto místo povolali.

Každá barvička zaujala své předem určené místo. Svět tam mi připadal jasný, milý a upřímný. Soudě jen podle barev.

Vykročil jsem po pečlivě udržovaném trávníku směrem k žluté budově. Troufám si tvrdit, že jste ještě nikdy neviděli krychli a kouli dohromady spojené v jeden celek. Já do dneška také ne. Jednoduše vidíte krychli a zároveň kouli nenásilně spojené hladkou linií.

Poté, co jsem nespočetně mnohokrát obešel daný útvar, nikde nebyla živá duše, jen překrásné barvičky, jsem se ani nevím jak, ocitl uvnitř budovy.

„Dobrý den, pane, pojdte za mnou,“ přivítal mě robotím hláskem malý skřítek.

Šli jsme tmavým tunelem a já jsem si v duchu říkal, že by pro dnešek mohl být konečně všem tunelům konec. Začínal jsem mít kapku stažený žaludek z tunelu vedoucího do neznáma.

„Dovolte mi pár slov na objasnění celé situace, pane Jamesi. Tušíte, proč se právě nyní zde nacházíte?“ Zeptal se mě pán ve středních letech oblečený ve smokingu příjemným hlasem.

„Abych pravdu řekl, přesně nevím. Nicméně se ke mně doneslo, že Měsíční ufoní nabírají na síle.“

„Tak, tak. Ovšem stále nevíme, co jsou Měsíční ufoní zač. Pokusili jsme se s nimi několikrát vyjednávat, bohužel bezúspěšně. Proto shromažďujeme co nejvíce inteligentních lidí na jedno místo a snažíme se přijít na to, o co přesně Měsíčním ufonům jde,“ odkašlal si. „Ale abych to neprodlužoval, každý povolaný tu má speciální úkol, na kterém musí pracovat. Jak jste si jistě všiml, budova, v níž se právě nacházíme, má tvar krychle a koule zároveň. Vaším úkolem bude přeměnit tento tvar v nápis DOBRO. Pomůže vám k tomu specializovaný počítač, který najdete ve své pracovně. Pevně věřím, že zrovna vám by neměl tento úkol činit přílišné problémy a snad ho stihnete včas. Více vám k tomu řekne vaše sekretářka. Zatím na shledanou.“

Nevěřil jsem svým očím. Kde jsem se to ocitl? Toto je naprosto nemožný svět s nesplnitelným úkolem. Než jsem si stačil pomyslet něco víc, ujal se mě opět skřítek s robotím hláskem a zavedl mě do místnosti, pravděpodobně mé kanceláře, kde byl stůl, na něm počítač, fixy, blok papírů, křeslo a na smetanově žlutých stěnách visel abstraktní obraz s jasnými barvami.

Po pár dnech jsem si byl téměř jistý tím, co dělám. Sekretářka mi byla neustále po ruce, což jsem mnohokrát, hlavně při vaření kávy, ocenil. Nebyla to ale žádná hračka, změnit určitý tvar v nápis. Tento úkol vyžadoval maximální soustředěnost, pokud byste na chvíli vypadli z koncentrace, hned by mohlo dojít ke zkratu. Pán ve smokingu byl s mojí prací velmi spokojený. S ostatními pracovníky jsme se nemohli navzájem stýkat, protože by mohlo dojít k špatnému přenosu a porušení informací. Takže jsem se stýkal pouze se svojí sekretářkou, skřítkem a pánem ve smokingu. Věřte, ač se to možná nezdá, byl jsem tam celkem spokojený. Dělal jsem zajímavou práci, dobře platově ohodnocenou, měl jsem zajištěné i ubytování, co víc si přát.

Postupem času se ukázalo, že Měsíční ufoní skutečně nabírají na síle a snaží se k sobě zlákat co nejvíce normálních lidí. K našim obavám se jim to celkem daří. Pán ve smokingu říká, až bude všechno dobře připravené, tak DOBRO zasáhne proti Měsíčním ufonům a zvítězí. Já tomu ovšem příliš nevěřím. Lidé jsou snadno zmanipulovatelní a my je jen tak nepřesvědčíme, protože jsme stále v utajení.

Asi po měsíci, co jsem pracoval pro služby DOBRA, vypukla válka. Měsíční ufoní se nabourali do našeho počítačového systému a spoustu dat ukradli. Byli jsme ve velmi tíživé situaci.

Nechtěli jsme s nimi fyzicky bojovat, nýbrž vyjednávat a pokusit se o mír. Oni nesouhlasili a dále nás bombardovali raketami, proti nimž byla naštěstí naše budova odolná.

V takovéto tíživé a nepříjemné situaci jsme se všichni členové DOBRA sešli v jediné místnosti poprvé v historii. Byl jsem překvapen, kolik lidí tu pracuje. Odhadoval jsem počet na něco málo přes 500 lidí. Pán ve smokingu začal úvodním projevem: „V Chartě Světa DOBRA se píše, že tento Svět nesmí použít za žádných okolností fyzického násilí. Proto na vás apeluji, přesvědčme lid k přidání se na naši stranu. Měsíční ufoní lidem nic nedají, naopak je zničí. Nyní sice básní o krásném světě a bohatství, ale nejde jim o nic jiného, než aby ovládli celé lidstvo na Zemi. Problém je v tom, že teď o nás nikdo, až na Měsíční ufony, neví. Budeme muset vyjít z utajení.“ Rázem, jak dořekl tuto větu, v místnosti se ozval šum. „Já vím, asi se vám to příliš nezamlouvá, ale chceme přece dobro pro lidstvo, tudíž nemůžeme nechat Měsíční ufony ovládnout celý svět,“ dodal.

V tu chvíli jsem se hluboce zamyslel. Přemýšlel jsem o tom, jaké to bylo, když jsem žil ještě normálním životem. Ačkoliv jsem v DOBRU byl pouze měsíc a půl, nevybavil jsem si pocit normálního žití. Nedokázal jsem si vůbec představit, jak lidé „venku“ vnímají příchod Měsíčních ufonů a co by pro ně znamenalo odhalení Světa DOBRA. Svět DOBRA je tak krásný, milý, hodný. Ačkoliv komunikuji pouze se třemi lidmi, vycházím s nimi naprosto fantasticky a mohu je označit za velmi dobré přátele. Zneužila by této dobroty lidská chamtivost a ješitnost? Nebo by všichni žili v míru a lásce a dobru?